

Le Chabbat de Rabbi Na'hman de Breslev

Etude sur la paracha Pin'has 5780

On leur apprend de manière générale: celui qui a des relations charnelles avec une femme araméenne, des "jaloux" l'atteignent. On ne prescrit ni n'enseigne explicitement la conduite à adopter, seul celui qui désire "jalouser la cause divine", s'avance et mérite.

וזה בחינת צדקה של בעלי צדקה האמתיים שאינם נותנים בשביל כבוד ותפארת או מחמת טבעם רק נותנים בשביל ה' יתברך.

Et cela se rattache à la charité que les donateurs véritables dispensent, ceux qui n'offrent ni pour des honneurs ni pour être admirer, ni même à cause d'une nature compatissante, simplement parce que l'Eternel béni-soit-Il l'a prescrit.

והעקר להחזיק עוסקים בתורה בשרים אנשי אמת.

L'essentiel étant de subvenir aux besoins de ceux qui s'occupent de Torah, honnêtement, des gens de vérité.

וצריכים לתן צדקה יותר מבהם באופן שייבנו איזה בנין דקדושה שיהיה לו קיום לעולם וכמו שפרש רש"י על פסוק (קהלת ה) אוהב כסף לא ישבע כסף וכו' ומי אוהב בהמון לא תבואה גם זה הבל, ופרש רש"י שאפלו אם עושה מצות אם אינו עושה

מצוה שיהיה לה קיום כגון בנין בית הכנסת או ספר תורה וכו'.

Or, en ce qui concerne la charité, il faut donner au-dessus de ses moyens, afin d'édifier un lieu de sainteté qui durera pour toujours, comme Rachi l'explique à propos du verset (kohélet 5): "Qui aime l'argent n'est jamais rassasié d'argent; et qui aime l'opulence n'en tire aucun profit: cela aussi est vanité!", car l'homme qui accomplit une mitsva, si elle n'est pas durable, comme la construction d'un lieu de culte ou l'écriture d'un Séfer-Torah"...

וכמו שמצינו כמה פעמים בכמה עירות שהיה חסר להם צרכי רבים כגון בית המדרש או מקוה והיה קשה לקבץ מההמון וקבץ אחד ועשה משלו, צדקתו עומדת לעד.

Et comme nous l'avons remarqué, à diverses reprises et dans plusieurs communautés, où il manquait des endroits de sanctification, une maison d'étude, un mikvé (pour le bain rituel). Il était difficile de réunir l'argent nécessaire parmi le public, soudainement quelqu'un se démarquait et réalisait la mitsva, que sa charité dure pour toujours.

או אפלו שאינו עושה משלו רק שהוא מתעורר מעצמו לעסק בזה לנגש כל אחד ולסבל הרבה בזיונות ושפיכות דמים מכל אחד ומרת העסק והבנין וכו' והוא מקבל על עצמו כל זה

בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי ... (במדבר כה,יא)

En jalousant ma cause... (nombres 25,11)

אפלו עבשו שִׁבְרָה נְתִיחָה תוֹרָה וַיֵּשׁ לְכָל אֶחָד בְּחִירָה בְּשׂוֹמוֹ, אַף-עַל-פִּי-כֵן בְּעִנְיֵי עֲצוֹת אִיךָ לְזִכּוֹת לְקַנֵּם אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה וּבְאִיזָה דְרָף צְרִיכִין לִילָף, אִם בְּדֶרֶךְ הַמַּחְקָרִים וְכוּ', אִם בְּדֶרֶךְ הַמְקַבְּלִים וְכוּ'. וְכֵן לְמִי לְהִתְקַרֵּב וְכוּ'. בְּכָל זֶה צְרִיךְ הָאָדָם לְהִבִּין מַעֲצָמוֹ.

Même aujourd'hui, lorsque la Torah nous a été donnée et que chacun possède le choix du libre-arbitre, pour ce qui est du conseil, de quelle manière appliquer les paroles de la Torah, quel chemin suivre - celui de la Science ou celui de la Kabbale et également, à quel guide se rattacher etc, en tout cela l'homme doit comprendre de lui-même.

וְאִם יִסְתַּכַּל עַל תְּכֵלִיתוֹ הַנִּצְחִי בְּעֵין הָאֱמֶת לְאֱמִתּוֹ בְּוֹדָי יִזְכֶּה לְהִבִּין בְּאִיזָה דְרָף יִלָּף וְלְמִי לְהִתְקַרֵּב בְּבִחִינַת (תְּהֵלִים ל"ב) אֲשֶׁכִּילָךְ וְאוֹרָךְ בְּדֶרֶךְ זֶה תִּלָּף אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינֵי וְכוּ'.

Car s'il scrutait son ultime finalité, d'un regard de vérité authentique, alors il découvrirait le chemin à suivre et le guide auquel se rattacher, comme dans le psautre 32,8:

"Je te donnerai la sagesse, je te guiderai dans la voie que tu dois suivre; j'aurai les yeux fixés sur toi etc".

וכמו שכתוב בהתורה כי מרחמם וכו' (בלקוטי תנ"ך סימן ז) שיש רמזים, שמה שאין יכולים לגמר בדבור גומרים בידים ברמזים בחינת נסייתי ידי וכו' עין שם.

Et comme le rapporte le Likoutey Moharane II, enseignement 7: certaines choses, si on ne peut les finaliser par la parole, on les conclut avec des allusions, des gestes de la main, comme "... (Et voici) que j'ai étendu ma main (sur toi)..." (Ezéchiel 16,27), s'y reporter.

וכל זה הוא בחינת נדר שגודר מעצמו מדעתו בשביל פרישות שזהו בחינת פינתם בן אלעזר בחינת כל המקנאים קנאת ה' צבאות שמבאר בדברי רבותינו ויל שאין מורין להם בפרוש.

Ce qui correspond au vœu que l'on formule volontairement, pour éviter de transgresser, comme Pin'has fils de Eleazar, pour lequel on enseigne: "tout ceux qui jaloussent la cause du Seigneur...", et nos Maîtres de commenter: on ne leur enseigne pas un comportement explicite.

רק אמרו בדרך כלל הבעל ארמית קנאים פוגעין בו ואין מצוין ומורין בפרוש, רק מי שרוצה לקנאת קנאת ה' צבאות ובוא ויזכה וכו'.

נְתָנָה לָהֶם וּבְרָצוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם וּנְתָנָה לָנוּ, כְּמִבְאֵר כֹּל זֶה בְּהִתְוֹרָה "תִּקְוֵנו" הַנִּיל.

Car la sainteté de la Terre d'Israël dans son ensemble, provient de cela, d'une croyance en un monde sorti du néant, nous croyons en effet que l'Eternel béni-soit-Il a créé le monde, qu'Il a volontairement donné la Terre d'Israël aux sept peuples qui nous précédèrent, puis qu'Il leur a retiré pour nous la donner (voir Likoutey Mohara"n II – enseignement I).

נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר בְּרוּר הַמְדָּמָה הוּא בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

L'épureté de l'imagination se réalise donc principalement en Terre d'Israël.

וְעַל-כֵּן כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְנִקְדַּת חִלְקוֹ שֵׁשׁ לֹא בְּאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל-יְדֵי הַגּוֹרֵל, שֶׁהוּא לְמַעַל מֵהַדַּעַת, וְהוּא בְּבַחֲבִינַת הַמְדָּמָה דִּקְדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה בְּה' יִתְבָּרַךְ, שֶׁמֵּאֲמִינִים שֶׁהַגּוֹרֵל הוּא מֵה' יִתְבָּרַךְ לְבַד.

Ainsi, chaque Juif ne peut parvenir au point qui lui correspond en Israël, si ce n'est par l'intermédiaire du *Goral*, placé au-dessus de la compréhension, et qui correspond au pouvoir imaginaire dans la sainteté, la Foi en D.ieu, en étant convaincu que le sort n'émane que du Divin, **כִּי מַחֲמַת שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁכַּל אֲנוּשֵׁי שְׂיֻכָּל לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג חִלְקַת אֶרְצֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִי וְמִי מִגִּיעַ כֹּל חֵלֶק וְחֵלֶק בִּיחּוּד כְּפִי שְׂרֵשׁ קִדְשָׁת נִשְׁמָתוֹ, כִּי קִדְשַׁת אֶרְצֵי-יִשְׂרָאֵל גְּבִיחָה מְאֹד בְּתַכְלִית הַמַּעַלָּה וְאִין מִי שְׂיֻכָּל לְהַשִּׁיג בְּשַׁכְּלוֹ חִלְקָה זֹאת.**

Et puisque l'entendement humain ne sait ni comprendre ni réaliser la répartition de Eretz Israël à chaque individu, ce qui lui revient selon la racine de son âme; car la Terre d'Israël est sainte, au plus haut point, et personne n'est capable d'atteindre par son esprit, cette répartition,

עַל-כֵּן צִוָּה ה' יִתְבָּרַךְ לְחַלֵּק אֶרְצֵי-יִשְׂרָאֵל בְּגוֹרֵל דִּיקָא שְׂהִיָּה עַל-פִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוּא בְּרוּר הַמְדָּמָה,

Aussi l'Eternel a-t-Il prescrit de partager la Terre précisément selon un (tirage au) sort, qui se réalisait par esprit saint, et qui constitue une épuration du pouvoir imaginaire,

כִּי גּוֹרֵל דִּקְדוּשָׁה הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה שֶׁמֵּאֲמִינִים שֶׁהַגּוֹרֵל אִינוּ מַקְרָה חֵם וְשָׁלוֹם, אוּ עַל-פִּי אִיזוּה מַעְרָכָה מִמַּעְרַכַת הַמַּזְלוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, רַק הַכֹּל מֵה' יִתְבָּרַךְ לְבַד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשָׁלִי טו, לג): בְּחִיק יוּטֵל אֶת הַגּוֹרֵל וּמֵה' כֹּל מִשְׁפָּטוֹ. (הלכות ברכת הריח – הלכה ד', אות כז)

Car le *Goral* - dans la sainteté symbolise une foi selon laquelle nous croyons qu'il n'est pas un hasard ni un mécanisme lié aux constellations célestes, D.ieu préserve, mais que, au contraire, tout provient de l'unique décision divine, ainsi qu'il est écrit (Michlé 16,33): "On agite le sort dans l'urne, mais l'arrêt qu'il prononce vient de l'Eternel."

(tiré du Likoutey Halakhot – birkat haréa'h 4,27)

Chabbat Chalom...

Diffusez, vous aussi!

Proposez à vos amis et proches de recevoir gratuitement le feuillet d'étude !...

בְּשִׁבִיל הַמַּצְוָה הַקְּנִימַת לְעַד שֶׁזְהוּ גְדוּל מְאֹד כִּי גְדוּל הַמַּעֲשֶׂה יוֹתֵר מִן הַעוֹשֶׂה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל (בְּכָא בְּתָרָא ט).

Parfois également, l'invidu ne réalise pas la chose avec son bien, mais il s'éveille et s'affaire à remuer les autres, essuyant hontes et humiliations, peinant et s'affairant à la construction etc, il prend tout cela sur lui, une mitsva qui existera à jamais, accomplissant ainsi le conseil de nos Maîtres: plus grand est celui qui fait faire aux autres que celui qui réalise (traité de Baba Batra 9).

וּבְלִבְד שְׂיִהְיֶה פּוֹנֵתוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם לֹא לְהִתְיַהַר וּלְקַנְטֵר חֵם וְשָׁלוֹם.

Tout cela à condition que son intention soit désintéressée, au Nom du Ciel, non pas pour se vanter ni tourmenter les autres, à D.ieu ne plaise.

מִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֶׁאֶחָד עוֹסֵק בְּזִכּוֹת הָרַבִּים הַגְּדוּל מְאֹד, שֶׁעוֹסֵק בְּמַצְוָה שְׂאִין לָהּ תוֹבְעִין שֶׁהוּא זִכּוֹת הָרַבִּים מְאֹד, וַיֵּשׁ לוֹ הָרַבָּה יְסוּרִים וּמְנִיעוֹת וּבְזִיוּנוֹת וְכו' בְּשִׁבִיל זֶה אֵבֵל פּוֹנֵתוֹ לְשָׁמַיִם בְּשִׁבִיל הָאֲמַת לְאֲמַתוֹ שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינַת קִנְאָת ה' צְבָאוֹת... (לְקוּמֵי הַלְכוֹת – הַלְכוֹת בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַר ה', אוֹת צ"ד)

A plus forte raison, lorsqu'un individu s'occupe du mérite publique, si important, en réalisant une mitsva que personne ne revendique, summum du mérite, mais qui lui occasionne nombre de souffrances, contrariétés et humiliations. Cependant son intention reste désintéressée, afin d'obtenir l'ultime vérité, cela correspond à la notion de "Jalousie divine".

(tiré du Likoutey Halakhot – Birkot haCha'har 5,94)

אֶךְ בְּגוֹרֵל יִחַלֵּק אֶת הָאֶרֶץ... (כו, נה)

C'est par le sort qu'on répartira la terre... (nombres 26,55)

גּוֹרֵל הוּא דָּבָר שְׂאִין מְבִינִים, כִּי בְּכָל מְקוֹם שְׂאִין יְכוּלִין לְהַבִּין בְּדַעַת וְשַׁכַּל לְמִי מִגִּיעַ הַדָּבָר הַזֶּה מְטִילִין גּוֹרֵל.

Le *Goral* (sort) constitue quelque chose d'incompréhensible, et chaque fois que l'on ne sait comment attribuer une chose, on utilise le sort.

נִמְצָא שֶׁהַגּוֹרֵל הוּא בְּבַחֲבִינַת הַעֲדָר הַדַּעַת שֶׁזְהוּ בְּחִינַת בְּה' הַמְדָּמָה, שֶׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת שְׂאִין נִשְׁאָר הַמְדָּמָה.

Il est une sorte d'absence de compréhension assimilable à l'imagination, la disparition de la compréhension laissant place à l'imaginaire.

וּבְקִדְשָׁה הַגּוֹרֵל גְּבִיחָה מְאֹד, וְזֶהוּ בְּחִינַת (בְּמִדְבָר כו, נה): אֶךְ בְּגוֹרֵל יִחַלֵּק אֶת הָאֶרֶץ כִּי אֶרְצֵי-יִשְׂרָאֵל הִיא עֵקֶר בְּרוּר הַמְדָּמָה, כִּי שֵׁם דִּיקָא זֹכֵבִין לְאֲמוּנַת הַדּוּשׁ הַעוֹלָם שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרוּר הַמְדָּמָה (כְּמוֹבֵא בְּלִקוּט מוהר"ן ב' – סִימָן ה', עֵיין שָׁם).

Or, dans la sainteté, le concept de *Goral* (Sort) est placé très haut, ce que nous retrouvons dans: "C'est par le sort que Yéochou'a répartira la terre". En effet, Eretz Israël représente l'aspect essentiel d'épureté de l'imagination, là-bas tout particulièrement on parvient à croire en la création du monde à partir du néant, ce qui correspondant à l'épuration du pouvoir imaginaire.

כִּי כֹל עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרְצֵי-יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מִשָּׁם מְבַחֲבִינַת אֲמוּנַת הַדּוּשׁ הַעוֹלָם שֶׁמֵּאֲמִינִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, וּבְרָצוֹנוֹ